

Arabští učenci

Arabští učenci byli většinou encyklopedisté, přírodovědci, lékaři a filozofové zároveň, většina z nich hodně cestovala a ovládala několik jazyků. Filozofové byli dobře seznámeni s dílem [Aristotela](#) a snažili se jej uvést do souladu s koránem. Lékař a filozof **IBN SÍNA Z BUCHARY (AVICENNA)** (980 - 1037) sepsal více než 100 spisů, z nichž se ovšem většina nedochovala. Zamýšlel se nad aristotelovským vztahem mezi látkou a tvarem a předpokládal, že látka nebyla stvořena a že trvá věčně. **IBN RUŠD (AVERROES)** (1126 - 1198), který působil v Córdobě měl velký vliv na středověkou Evropu. Základem jeho učení bylo tvrzení, že hmotný svět je věčný a všechny formy jsou v něm potenciálně obsaženy. Z hlediska kriteria pravdivosti rozlišoval tři druhy důkazů: řečnické důkazy, které postačí běžnému lidu, důkazy víry, které používají teologové, a logické důkazy, s nimiž pracují filozofové. Zdůrazňoval potřebu svobodného bádání a tím se dostával do rozporu s oficiální dogmatikou (jak islámskou, tak křesťanskou).

K těmto filozofům patří i významný středověký židovský myslitel a lékař **MOŠE BEN MAIMON (MAIMONIDES)** (1135 - 1204), který působil v arabském prostředí ve Španělsku a v Egyptě. Pokusil se o racionální výklad židovské bible v duchu klasické filozofie, spojení víry a rozumu. Jeho zásluhy o rozvoj evropské kultury a vzdělanosti ocenil i Albert Einstein.

© Encyklopedie Fyziky (<http://fyzika.jreichl.com>); Jaroslav Reichl, Martin Všeticka

Licence <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/> zakazuje úpravy a komerční distribuci.